

3. Într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală, instanța națională nu trebuie să aplice dispozițiile legislației naționale contrare articolului 43 CE.

⁽¹⁾ JO C 89, 19.3.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Cour d'Appel d'Amiens — Franța) — mandat european de arestare emis împotriva lui Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

(Cauza C-42/11) ⁽¹⁾

(Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia cadru 2002/584/JAI — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 4 punctul 6 — Motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare — Transpunere în dreptul intern — Persoană arestată resortisantă a statului membru emitent — Mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate — Legislație a unui stat membru care rezervă facultatea neexecutării mandatului european de arestare cazului persoanelor căutate care au cetățenia statului respectiv)

(2012/C 331/07)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'Appel d'Amiens

Părțile din acțiunea principală

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Cour d'appel d'Amiens — Interpretarea articolului 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) precum și a articolului 18 TFUE — Mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate — Legislație a unui stat membru care rezervă facultatea neexecutării mandatului european de arestare la cazul persoanelor căutate care au cetățenia statului respectiv — Discriminare fondată pe cetățenie

Dispozitivul

Articolul 4 punctul 6 din Decizia cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și articolul 18 TFUE trebuie

interpretate în sensul că, deși un stat membru poate, în cadrul transpunerii articolului 4 punctul 6, să decidă să limiteze situațiile în care autoritatea judiciară națională de executare poate refuza să predea o persoană care se încadrează în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, acesta nu poate exclude în mod absolut și automat din acest domeniu de aplicare resortisanții altor state membre care rămân sau sunt rezidenți pe teritoriul său, indiferent de legăturile pe care le au cu acesta din urmă.

Instanța de trimitere, luând în considerare ansamblul dreptului intern și făcând aplicarea metodelor de interpretare recunoscute de acesta, trebuie să interpreteze dreptul național, în cea mai mare măsură cu putință, în lumina textului și a finalității Deciziei cadru 2002/584, pentru a garanta deplina efectivitate a acestei decizii cadru și pentru a ajunge la o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta.

⁽¹⁾ JO C 103, 2.4.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 5 septembrie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Bundesverwaltungsgericht — Germania) — Bundesrepublik Deutschland/Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Cauzele conexate C-71/11 și C-99/11) ⁽¹⁾

[Directiva 2004/83/CE — Standarde minime referitoare la condițiile de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară — Articolul 2 litera (c) — Calitatea de „refugiat” — Articolul 9 alineatul (1) — Noțiunea „acte de persecuție” — Articolul 10 alineatul (1) litera (b) — Religia drept motiv de persecuție — Legătura dintre acest motiv de persecuție și actele de persecuție — Resortisanți pakistanezi membri ai comunității religioase ahmadiyya — Acte ale autorităților pakistaneze prin care se urmărește interzicerea dreptului de a practica religia în public — Acte suficient de grave pentru ca persoana interesată să poată avea temeri bine fondate de a fi expusă unei persecuții din cauza religiei sale — Evaluare individuală a faptelor și a circumstanțelor — Articolul 4]

(2012/C 331/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Bundesrepublik Deutschland

Pârâte: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

Cu participarea: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge